

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ένας ξένος έρωτά τον Κουριοκεφαλάκη :

— Δέν μου λέε, παιδί μου, σέ παρακλώ, πού πηγαίνε αυτός ό δρόμος ;

Καί ό Κουριοκεφαλάκη κατάπληκτος άπάντα :

— Δέν πηγαίνε πουθενά, κύριε. Δέν βλέπε- τέ του μένει 'ετή θέσι του ;

Εστάλη υπό του Σάντου Πάνου

* *

«Ο μικρός Τότης, υίός δικηγόρου, μελετά εί τό γραφείον του πατρός του τό μεσημέρι, ότα' έκείνος κοιμάται.

Εισέρχεται είς πελάτη :

— Παιδί μου, είνε ξυπνος ό μπαμπάς σου ;

Καί ό μικρός Τότης, ό όποιός δέν άγαπά νά τον διακόπτουν όταν μελετά :

— «Όχι, ό μπαμπάς μου είνε κοιμάς.

Εστάλη υπό του Θανμαστού των Ωραίων Τεχν

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ύπενωμιζόμεν ότι θα γίνη άμετακλήτως την 18 Φεβρουαρίου, ήμεραν Κυριακήν. Όστε οι έπιθυμούντες να συμπεριληφθώ τό όνομά των είς την κληρωτίδα, παρακα- λούνται νά πέμψωσιν είς τό Γραφείον μας την συνδρομήν των διά τό 1896 πρό της 18 Φεβρουαρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αί λύσεις σου, άγαπητέ Γ. Χ. Κυριακίδη, έλήφθησαν έγκαιρώς, αλλά πρέπει άλλοτε νά τας ύπογράψης. Περιμένο την άπάντησίν σου διά την πρώτην Κυριακήν μου. Είμποραίς έξοίρετα νά εύρης έν ψευδώνυμον μόνος σου. Άφ' ού τό όνομα μάς το δίδεις ά γονύς, χωρίς νά μας έρωτήσης, τό ψευδώνυμον τουλάχιστον άς τό εκλέγωμεν [μόνοι μας !

Μέ συνεκίνησεν ή έπιστολή σου, καλέ μου Άρθούρι Κοέν, καί ή πρότασίς σου μ' ένθου- σίασεν. Εύγενής ιδέα! αλλά δυστυχώς έγω διά λόγους τους όποιούς δέν σοι γράφω έδώ δέν είμπορώ νά τιν πραγματοποιήσω. Έπιδο- κιμάζω την άπόφασιν του πατρός σου φρόντισε λοιπόν νά πέρνης άπάντες άριστα, διό νά σε στείλη έδώ κατ' τούς Όλυμπιακούς Άγώνας.

Είχα μάθη την θλιθεράν είδησιν από τας έφη- μερίδας, εύαίσθητέ μου Δευκέ Δάρε. Σέ παρα- καλώ νά διαβιβάσης τας θερμότητας συλλυπητή- ριά μου είς την μικράν μου φίλην Ίουλιάν Λο- γιωτάτου την τόνον σκληρώς δοκιμασθείσαν.

Σέ παραπέμπω, Περαστέ Πήγασε, είς την Προκήρυξιν την δημοσιευθείσαν είς τό 2ον φυλ- λάδιον, όπου θα τα ίδης όλα λεπτομερώς καί άναμένο την άπάντησίν σου είς την έρώτησιν της «Πρώτης Κυριακής».

Ναί, νά εργασθής μετά θάρρους, μικρέ μου Ίωάννη Δημητρίου, δέν είνε διόλου άπίθανον νά βραβευθής.

Τά είς τούς τόμους μου περιεχόμενα μυθιστορή- ματα, Άνδρείε μου Ήπειράτα, δύνασαι νά ίδης είς την είδοποίησιν την όποιαν επανειλημ- μένως δημοσιεύσα (ιδε φυλ. 48-49 του 1895 έτους.) Τά φυλλάδια πού μου ζητείς τιμώνται 28 λεπτά έκαστον καί στείλε είς τό γραφείον μου νά τάγοράσης.

Βεβαίως, *Μαντέιον της Δωδώνης*, (τό ψευ-

δώνυμόν σου μοι άρέσει) δύνασαι νά λάβης μέ- ρος είς τόν Διαγωνισμόν, καθώς ευχαρίστως θα δεχθώ τας πνευματικάς άσκήσεις του άδελφού σου. Σάς άσπάζομαι καί τους δύο.

Διά νάπορεύης δλ' αύτά που μέ τόσην χά- ριν περιγράφεις, άγαπητή μου Δάφνη, άρκεί νά προσέχης νά μήν κάμνης κανέν λάθος είς τά γαλλικά. Νά ίδης τότε πύσον καλή θά είνε ή διδασκαλίσα σου ! Έν τούτοις σε συγχάίρω διά τας προόδους σου καί σε παρακαλώ νά τη- ρήσης την ύπόσχεσίν σου καί νά μου γράψης συχνά.

Α, τί κρίμα, Θανμαστά των Ωραίων Τε- χνητών, νάήσσης την διήγησίν σου είς την μέσην! Περιμένο με άνυπομονησίαν τό προσέχες του γράμμα... Ευχαριστώ διά τά εύώδη Ζακυνθινά άνθη πού μου έσώκλεισες. Άλλην φοράν όμως νά μή μου τα γράψης όλα μαζί (αίνιγματα, λύσεις, έπιστολήν) είς τό ίδιον φύλλον χάρτου.

Πολύ μ' ευχαρίστησεν ή έπιστολή σου, Άετέ των Ωραίων (αυτό τό ψευδώνυμον νά κρατήσης.) Έλπίζω ότι δέν θα είνε ή πρώτη καί ή τελευταία καί ότι συχνά θα μανθάνω τας έντυπώσεις σου

Περιμένο καί άλλα παιδικά πνεύματα, Έρ- γατική Μέλισσα, έπιτυχή ό; τό δημοσιευθέν. Φαίνεται ότι έχεις πολύ πνεύμα. Πώς θηλα νά ήξευρα ποια είσαι... Φαντάσου ότι έλθούνη- σες νά ύπογράψης με τό άληθινόν σου όνομα!

Η «Διάπλასις» άσπάζεται θερμώς τους άγα- πητούς της φίλους *Θουκυδίδην τον Ιστορικόν*, του όποιου είνε δεκτόν τον ψευδώνυμον, αλλά νά γράφη είς ξεχωριστόν φύλλον χάρτου τας λύσεις, — *Ανδρέην Σουλιώτην*, ό όποιός στέλλη τας λύσεις του χωρίς νά περιμένη άπάν- τησιν ότι έλήφθησας, διότι λαμβάνονται πάντοτε άσφάλως — *Αικατερίνην Κοτσάλη*, ή όποια θα λάβη άσφάλως τό δώρόν της, άν κατ' την κλήρωσιν ευνοηθώ υπό της τύχης, — *Αρε- μώνην*, ή όποια δέν είνε ή μόνη που έχει τόσην άνυπομονησίαν γά έλθη ό Μάρτιος διά νά ίδη την πρώτην Κυριακήν μου, — *Καλόν Γεϊτο- να*, ό όποιός έξετρελλάθη με τό «Ψάρευμα του Κινέζου», — την *Ιωρίδα*, — τον *Χαλασμόν Κό- σμου*, — τό *Γελαστό Παιδάκι*, — τον Πύργον του *Εστέλ* (καί όχι «Αίρελ»), κλπ. κλπ.

Ένα φίλικό είς τόν άγαπητόν μου Άρη, ό όποιός πρέπει νά γράφη είς χωριστό χαρτί τας λύσεις του.

Άγαπητή *Μαργαρίτα* (αυτό λοιπόν άς είνε τό ψευδώνυμόν σου) ή έπιστολή σου με άνε- κούρισεν από τό βάρος της ύποψίας. Διαμαρτύ- ρεσαι είς τόσον ειλικρινή τόνον, ώστε δέν είμ- πορώ παρά νά σε πιστώσω Τώρα πλέον, όχι, δέν έχω την ιδέαν ότι είσαι κίλαξ, ούτε πολύ, ούτε όλίγον.

Πολύ χαριτωμένα καί πολύ ζωηρά τα λέγεις, φίλτατε *Άτρυμητε Πολεμιστά*. Σ' ευχαρι- στώ πολύ διά τας τόσον καλός σου διαθέσεις. Άλλά θά σε παρακαλέσω νά εύρης άλλο ψευ- δώνυμον, έκτός του νέου προταθέντος, διότι δέν μου έφάνη πολύ κατάλληλον.

Σου έστειλα τό βραβεϊόν σου, *Ευαίσθητος Καρδιά*. Όσα μου γράφεις περί των πτωχών παιδιών, δικαιολογούν τό ψευδώνυμόν σου. Ά- νέγνωσα την έπιστολήν σου είς τόν συνεργάτην μου κ. Φαίδωνα, ό όποιός σ' ευχαριστεί καί σε συγχάίρει διά τά εύγενή σου αισθήματα.

Νά δεχθής καί της ιδιικής μου παρηγορίας τά θερμάτα φίλήματα, *Ταπεινόν Ιορ*. Με κατέβλησεν ό θάνατος του πεφλημένου σου πα- τρός καί μετά δακρύων παρεκάλεσα τόν Θεόν

νά σε παραμυθήσῃ. — Σου έστειλα τό βρα- βεϊόν σου.

Εύχομαι, *Λωρική της Ρουμαρίας*, νά γνωτώ ταχύως καί ιδίοχειρον έλληνικήν έπι- στολήν σου, άφ' ού τώρα μόλις ήρμισες νά μα- ρθάνης έλληνικά καί είσαι, καθώς μου γράφου, εύρέστατον κοράσιον. Ω, τό πιστεύω...

Όχι, μόνον σου έπιτρέπω, δροσερά μου *Μάη τον Κηρισσού*, όλλα καί σε προτρέπω νά μου γράψης όσάκις έχεις καιρόν. Θάναγινώσκω μί- πολλήν μου ευχαρίστησιν τας έπιστολάς σου. Μανθάνω τόσα καλά περί σου... Ένα γλυκό φι- λάκι είς τόν άδελφόν σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι 16 Φεβρουαρίου

84. **Αεξίγριφος**

Σ έκείνο πού σε προσκαλεί καί φώς έάν προσ- [θέσης,

θεά: άρχαία προσφίλες ζών θ' άποτελέσσης. [Εστάλη υπό της Δάφνης]

85. **Στοιχειόγριφος**

Αν έχρησ φρένας, ως έχθρον καί φεύστην μ' άτο [κρούεις,

Αν λείψη τό μεσαϊόν μου, τας λίμας με ά- [κούεις

86. **Άπροσδόκητον**

Διατί σαρόνουν τά πεζοδρόμια κάθε πρωί; [Εστάλη υπό του Μουκίου Σκεδύλα

87-90. **Περεφράσεις**

— Ποια είνε τά διά των κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα όνόματα;

1. Ο βασιλεύς των ποιητών.

2. Η Έλλάς της Ελλάδος.

3. Η Βασίλις των επιστημών.

4. Αί άγγελιοί της άνοίξεως.

91. **Κυθόλεξον**

Διά των γραμμάτων ΑΑΑΑΒΒΒΒΑΔΠΠΡΡΣΣΩ [Εστάλη υπό του Έστέρου

92. **Κλιμακωτόν**

+ Νάντικαταστάθωσιν οι σταυροί διά [Εστάλη υπό Γεωργίου Καρδαμάκη

+ γραμμάτων ούτως ώστε είς μέν τό [Εστάλη υπό Γεωργίου Καρδαμάκη

+ δεξιόν σκέλος νάναγινώσκειται τό [Εστάλη υπό Γεωργίου Καρδαμάκη

+ όνομα ζώου, είς δέ τό άριστερόν τό [Εστάλη υπό Γεωργίου Καρδαμάκη

+ όνομα άνθους, είς την κατωτάτην [Εστάλη υπό Γεωργίου Καρδαμάκη

+ βαθμίδα όρος της Ελλάδος, είς την [Εστάλη υπό Γεωργίου Καρδαμάκη

+ δευτέραν μέρος του λόγου, καί είς [Εστάλη υπό Γεωργίου Καρδαμάκη

+ την άνωτάτην άρχαία θεά. [Εστάλη υπό του Έστέρου

93-94. **Κεκρυμμένα όνόματα μελών του άνθρωπίνου σώματος**

1. Θ τασχύς άνθρώπου υπό πάντων μισείται.

2. Ο Όδυσσεύς είχε νικήση άγωνίζόμενος μετά του Αϊαντος περί πρωτείων. [Εστάλη υπό της Φιλίργου Χελιδόνας

95-97. **Μαγικόν γράμμα**

Δι' άντικαταστάσεως ενός οιαυδήποτε γράμμα- [Εστάλη υπό της Φιλίργου Χελιδόνας

τος έκάστης των κάτωθι λέξεων μεθ' ενός άλλου, πάντοτε πού αύτό, σχηματίσιν άλλας τόσας λέξεις: — Μία, λάτρικ, νέρος. [Εστάλη υπό του Τικ-Τακ

98. **Συλλαβική άκροστιχίς**

Αί άρχαία συλλαβάι των ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσι τό όνομα πρωτευούσης [Εστάλη υπό του Π. Καρβή

1. Πρόθεσις 2, Νήσος της Ελλάδος. 3, Έπίρρημα. [Εστάλη υπό του Π. Καρβή

Τό αντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθειαν πρός τόν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως των Παιδών, είς Αθήνας, διά ταχυδρομικών έπιταγών, χαρ- τονομισματών παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλ- λαγματικών έντός συστημένης έπιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 Παράνομα περί μη λήψεως φύλλον γινόμενα μετά παρήλειπον δεκαπεντημέρου τό πολύ από της εκδόσεως των είσιν άπαράδεκτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Γκουργιέου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθώς παρασχόν είς την χώραν ήμῶν άπρησίας, καί υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον καί χρησιμώτατον είς τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Έσωτερικού όρακ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8

Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός καί είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις

Όδός Αϊδίου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}. Έν Αθήναις την 17 Φεβρουαρίου 1896 Έτος 16^{ον}.— Άριθ 7

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 41)

«Άνθρωποι καί ζώα είχον κοπίαση παρά πολύ καί έδέησαν να σταθμείουσιν όλίγον διά νάναπαυθούν είς την Ζαζονόβιλλην. Είτα, άφ' ού μετά κόπου διέβησαν τόν ποταμόν Ρόκον, θά έξηκολούθουν την πορείαν των, ακολουθούντες τους μει- άνδρους παροχθίου όδου, ήτις έξετεινέτο πρός βορράν, όσον έφθανεν ό όφθαλμός.

«Η χώρα πλουσία είς βλάστησιν, άν καί είσείτι βουνώδης. Παντού λειμώνες καί δάση συνέχεια τέλος πάντων του καλλιφορνείου έδάφους. Έδώ κ' είκει όρδαί Ίνδων Σάστων ή Ούμπάκων δι- ήρχοντο, ουδένα φόβον έμπνέουσαι.

«Έδώ ό Γιάννης, ό όποιός ανεγίνω- σκεν άπλήστως τας Περιηγήσεις της μικράς του βιβλιοθήκης — καί ήλπιζε πολύ ότι θα έχρησιμοποίηι τας έκ των βιβλίων γνώσεις του, — έκρινε καλόν καί επίκαιρον νά κάμη μίαν σύστασιν.

«Έύρισκοντο λεύγας τινάς μακράν της Ζαζονόβιλλης, πρός βορράν, έν τῷ μέσῳ χώρας κεκαλυμμένης υπό έκτεταμένων δασών, ήν προσπίζει τό φρούριον Λάνον, έκπισμένον επί λόφου ύψους δισχιλίων ποδών.

«Πρέπει νά προσέχωμεν, είπεν ό Γιάννης, γιατί είς αύτόν τόν τόπον τά φείδια είνε πάρα πολλά.

— Φείδια! άνέκραξεν ή Ναπολέαινα έν- τρομος φείδια! Πάμε άπ' έδώ, πατέρα!

— Ησύχασε, παιδί μου, άπήνησεν ό Κασκαμπέλ. Δέν είνε τίποτε θά λά- βωμεν τά μέτρα μας

— Είνε πολύ έπίφοβα αύτά τά ζώα ; ήρώτησεν ή Κορνηλία.

— Πάρα πολύ, μητέρα, άπεκρίθη ό Γιάννης. Είνε κροταλίαι, από τά πλέον φαρμακερά φείδια που ύπάρχουν. Όταν δέν τα πειράζετε, δέν σας πειράζουν, άλλ' άμα τα έγγίξετε, άμα τα άθή- σετε από άπροσεξία, άνορθούνται, όρ- μούν, σαγκάνουν, καί τό δάγκαμά των

σχεδόν πάντοτε είνε θαν- νατηφόρον.

— Καί πού μένουσιν συνήθως ; ήρώτησεν ό Άλέκος.

— Άποκάτω από τά ξερά φύλλα, όπου δέν τα βλέπει κανείς εύκολα, άπήνησεν ό Γιάννης. όμως, έπειδή κάμνουν κρότον όταν κινούνται — δι' αύτό λέγονται καί κροταλίαι, — έχει κανείς καιρόν νά φύγη.

— Τότε, είπεν ό Κασ- καμπέλ, προσοχή, πόδι καί αύτί ! »

«Ο Γιάννης είχε δι- καιον. Είς τά δυτικά της Άμερικης οι όφεις άφθονούσιν καί όχι μόνον οι κροταλίαι αλλά καί αι τα ρ α ν τ έ λ α ι, είδος φαλαγγίων, επίσης δη- λητηριωδών καί επικιν- δύνων.

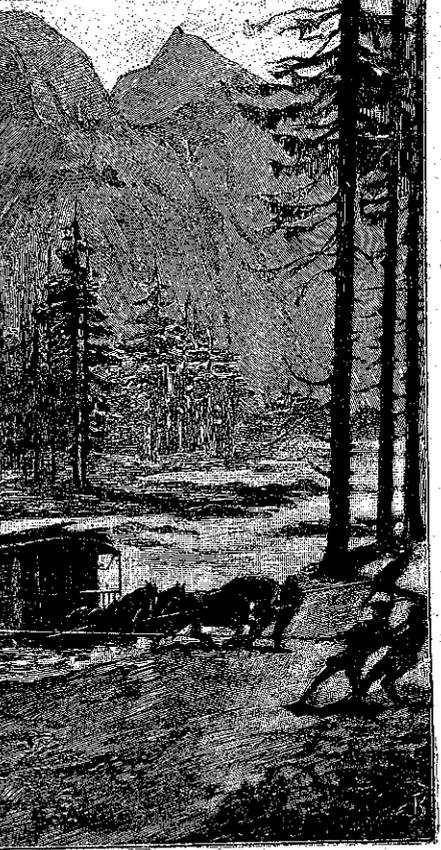
«Είνε περιττόν νά προσ- θέσωμεν ότι έλαβον όλας τας προφυλάξεις καί έπρόσεχαν καλά πού πατούσιν. Έκτός τούτου έπρεπε νά έπαγρυ- πνούν επί των ίππων

καί των λοιπών ζώων του θιάσου, επί- σης έκτεθειμένων είς τας προσβολάς των έρπετων καί των έντόμων.

«Άλλως τε ό Γιάννης ενόμισε καθή- κόν του νά προσθέση ότι οι όφεις καί αι ταραντέλαι είχον την κακήν συνή- θειαν νά εισδύουσιν είς τας οικίας, έπο- μένως καί είς τας άμάξας. Ύπήρχε λοιπόν φόβος μήπως καί ή Έϋ δ ρ ο μ ο ς Ο ί κ ι α ήθελε δεχθί δυσάρεστους τινάς επισκέψεις...

«Διά τούτο τό έσπέρας έκαμνον γενι- κήν καί έπιμελή έπιθεώρησιν υπό τας φαρμακερά φείδια ή γυναικίς που φο- βούνται τά φείδια ! Η Έυα ή μακαρί- τισσα ήτο πλέον γενναία από σάς όχι μόνον δέν έφοβείτο τά φείδια, αλλά καί μιλούσε μαζί των !

«Είς τό διάβολο ! άνέκραξε μίαν ήμέραν ό Κασκαμπέλ άγανακτήσας είς τό διάβολο καί τά φείδια που φοβίζου- ντης γυναικίς καί ή γυναικίς που φο- βούνται τά φείδια ! Η Έυα ή μακαρί- τισσα ήτο πλέον γενναία από σάς όχι μόνον δέν έφοβείτο τά φείδια, αλλά καί μιλούσε μαζί των !

«Μετά κόπου διέβησαν τόν ποταμόν Ρόκον» (Σελ. 49, σ. α.)

νώδ. Φαντάζεστε τί είμπορεί να κάνει ένα παιδί έφευρετική, σαν τον Σωτήρη, όταν του κολλήσει μια φορά η μονομαρία των άστέων. Και σημειώσατε ότι ο Σωτήρης ήτο πολύ έχωιστης εις τὸ γέλιο του. Αὐτός να γέλαση και ὁ ἄλλος ἄς υποφέρη ὅ,τι ὅ,τι. Και διὰ τὴν ἐννοήσητε πόσον ήτο σκληρός, ἄρκει να σας εἶπω ὅτι μίαν φοράν ανέβη εις τὴν ὑψηλὴν λεύκαν, ἡ οποία ὑπῆρχεν εις τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας του, και ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπάνω ὀλόκληρον ἡμέραν και μέρος τῆς νυκτός, ἐνώ ὅλοι εις τὸ σπίτι του ἐγιναν ἄνω - κάτω και ἔτρεχαν να τον ζητοῦν δεξιᾷ και ἀριστερᾷ. Ἡ ἀγωνία, ἡ βία τῶν γονέων του και τῶν συγγενῶν του, οἱ ὅποιοι ἐφροντίζοντο χίλια κακά, τὸν διεσκέδαζε και τον ἔκαμνε να γελᾷ, ἔως ὅτου τον ἐπρόδωκεν ἕνα γέλιο δυνατώτερον, εἰδημη ποιός το εἰξεύρει ἔως τότε θὰ ἔμεινεν ἐπάνω εις τὴν λεύκαν!

Ὁ πατέρας τού τον ἐπέπληξεν, ἄλλα ἡ μητέρα του, ἡ οποία τον εἶχε για χαμένον, δὲν ἐβάσταξε και ἄμα κατεβη ἀπὸ τὸ δένδρον, τὸν ἐφοίγη εις τὴν ἀγκαλιά της και τον ἐφίλησε. . . Δι' αὐτό, φαίνεται, δὲν ἐσωφρονίσθη ὁ Σωτήρης - ἔως ὅτου ἔκαμε και τὸ τελευταῖον του πραξιόπηγμα, τὸ ὅποιον πολὺ ἀκριβὰ του ἐστόγησε.

Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα :

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας εις τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας του εὐρίσκοντο δύο μεγάλα κιβώτια κενά, ἀπὸ κάτι ἐπιπλα, τὰ ὅποια εἶχαν φέρη. Ὁ Σωτήρης τὰ ἐβλεπε και ἐσυλλογίζετο : « Δὲν πρέπει να μου φύγη ἔτσι ἡ εὐκαιρία. Κάτι πρέπει να γίνη με αὐτὰ τὰ κιβώτια ! »

Ἐπὶ τέλος τοῦ βρῆκε. Ἐνα πρωτὸ κατέβηκεν εις τὴν αὐλὴν με πολλὴν χαρὰν, συλλογιζόμενος τὸ γλέντι που θὰ ἐγίνετο . . . Πρῶτα-πρῶτα ἄνοιξε τὸ πηγάδι, ὑστερα ἔρριψε μέσα τὸν κουβὰ και τον ἀφῆκεν ἐκεῖ, ὑστερα ἐκρύφθη μεσὰ εις τὸ ἐν κιβώτιον, τὸ ἄλλο τὸ ἐτράβηξε κοντά, ὥστε να φράξη τὸ στόμιον τοῦ πρώτου, και ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἐβγαλε κάτι φωνές, με κάτι ἀγριοφωνές, που ἀνατρίχιασε ὁποῖός τις ἤκουσε.

Και καθὼς ἀντηχοῦσε μάλιστα τὸ κιβώτιον, ἡ φωνὴ τοῦ Σωτήρη ἠκούοντο ὡς να ἐβγαίναν ἀπὸ κάποιο βάθος μυστηριώδες ἕνα ἐξαρνικὸ τελοσπάντων που ἀνεστάτως ὄλο τὸ σπίτι.

Ὅλοι ἔτρεξαν εις τὴν αὐλὴν. — Κάποιος ἐφώναξε . . . ποιός να ἦταν . . . ὁ Σωτήρης! . . . Ἄ, ὁ Σωτήρης! ! και τὸ πηγάδι ἀνοικτὸ . . . και ὁ κουβὰς πεσμένος μεσὰ . . . ὦ! βοήθεια! ὁ Σωτήρης ἐπεσεν εις τὸ πηγάδι! . . . Βοήθεια! . . . δὲν φαίνεται πιά . . . εἶνε 'ς τὸν πάτο . . . βοήθεια! . . . πνίγεται! . . . ἐπνίγη . . . Βοήθεια! Βοήθεια!

Αὐτὰ τὰ ἐφώναζαν ὅλοι μαζί, με ἀ-

περίγραφτον τρόμον, ἡ μητέρα του, ἡ ἀδελφὴ του, ἡ θεὰ του, ἡ ὑπὴρέτρια . . .

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Σωτήρης ἐγελοῦσε με τὴν συνήθη του ἀγαλλίασιν. Ἄλλα ὑστερα, - αὐτὸ δὲν το εἶχε λογαριάση - τὸ πρᾶγμα ἐγινε πολὺ σοβαρόν. Αἱ φωναὶ τῶν γυναικῶν ἀνεστάτως ὄλην τὴν γειτονίαν. Ἐτρεξε κόσμος εις τὴν αὐλὴν, γυναῖκες, ἄνδρες, παιδιά, ἀστυφύλακες.

— Γρήγορα! να κατεβῆ ἕνας μεσὰ 'ς τὸ πηγάδι! τὸ παιδί μου να σώσετε και ὅ,τι ἔχω δικὸ σας εἶνε! ἐφώναζεν ἡ μητέρα του.

Βοή, κακό, σύγχυσις ἄλλος ἔλεγε τοῦτο, ἄλλος ἔλεγεν ἐκεῖνο. Τὸ πηγάδι ήτο πολὺ βαθὺ και δὲν ἤξευραν πῶς να κατεβοῦν . . . Και αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο με λόγια μάταια . . . και ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα ἐφροντίζετο τὸ παιδί της εις τὴν τελευταίαν του ἀγωνίαν . . . ἐφώναζε . . . ἐφώναζε κάτι φωνές σπαρακτικές, που ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι βγαίνει μαζί και ἡ ψυχὴ της.

Ἐ δὲν ἦταν παῖξε-γέλασε! ὁ Σωτήρης τα ἔχασε . . . ὁ Σωτήρης δὲν ἐγελοῦσε πλέον . . . ὁ Σωτήρης ήταν πολὺ ἄσχημα . . . Δὲν ἤξευρε τί να κάμη . . . να μείνη; κακὰ να παρουσιασθῆ; ψυχρά . . . Και τα ἤκουεν ὅλα ἀπὸ τὴν κρύπτην του με ἀπερίγραφτον ἀγωνίαν . . . Ἡ κωμωδία ἔγινε πλέον δράμα . . . Ἐνας ἐργάτης ἐτοιμάζετο να καταβῆ εις τὸ πηγάδι . . . ἡ μητέρα και ἡ ἄλλες γυναῖκες δὲν ἔπαυαν τῆς φωνῆς και ὁ κόσμος ἐπερίσσευεν ὀλοένα. Και να και ὁ πατέρας τού που ἤρχετο τρεχάτος και ἐξαλλος.

— Ὁ Σωτήρης 'ς τὸ πηγάδι! . . . Συμφορά μου! ἐφώναξε και ἐκεῖνος. Σὰν να ήτο πλέον καιρός τοῦ δράμα, με κάθε θυσίαν, να γίνη πλέον κωμωδία! Ὁ Σωτήρης τὸ ἀπεφάσισεν . . . Ἄπομάκρυνε τὸ ἕνα κιβώτιον και ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, βρέ παιδιά, ἐδῶ εἶμαι! εἶπε. Και εἶχε ἕνα ὕφος, ἕνα ὕφος, ὡς να ἔπεσε πραγματικῶς εις τὸ πηγάδι και να ἐβγαينه βρεγμένος ὄλος . . .

Χαρὰ, ἐκπληξίς, ὄργη, ἰλαρότης.

Καὶ ἐνῶ ὁ κόσμος ἀρχισεν ἐπὶ τέλος να γελᾷ, ὁ Σωτήρης - τὴν ἀνάποδα πρᾶγμα τὰ - ἄρχισε να κλαίη. Γιατί σου τον ἐστάκωσε ὁ πατέρας του και τοῦ ἔδωσε ἕνα ξύλο, ἕνα ξύλο, που θὰ το θυμάται σὲ ὄλη του τὴ ζωὴ.

Μὰ δὲν του ἄξιζε; πῆτε μου! Ἄπὸ τότε ὁ Σωτήρης ἔπαυσε τὰ χονδρὰ ἀστεῖα και γελᾷ με κάποιον μέτρον ἑλπίζω ὅτι ἐδιορθώθη ἐντελῶς ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά του και ὅτι τὸ στόμα του θὰ παύση πλέον τῆς μεγάλης φιλίας με ταῦτιά του και θὰ γίνη εὐμορφον στόμα - ὅπως ὄλα, ὅσα εἰξεύρουν να γελοῦν ὅταν πρέπη.

Τέτοια θέλω να εἶνε και τὰ δικὰ σας, μικροὶ μου ἀναγνώστα! Και διὰ να το κατορθώσετε, δὲν πιστεύω να εἶνε ἀνάγκη να πάθετε ὅσα και ὁ Σωτήρης, εις βάρος τοῦ ὁποῖου ἀκόμη γελάτε!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΣΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ

Ἀγαπητοὶ μου,

Μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον . . .

Τί ὥραία, τί διασκεδαστική, τί διδακτικὴ ἐπίσκεψις! εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἐντυπώσεις και σπεῦδω να σας μεταδώσω ὅσας εἰμπορέσω. Και λέγω ὅσας εἰμπορέσω διότι μία μόνον ἐπιστολὴ δὲν εἶνε ἰκανὴ να τὰς συμπεριλάβη. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον εἶνε τόσο εὐρὺ και ὑψηλὸν πρᾶγμα, συνδέεται με τόσας γνώσεις και ἐμπνεῖ τόσας σκέψεις, ὥστε ὀλόκληρος ὁ τόμος τῆς «Διαπάλασσης» δὲν θὰ μου ἤρκει διὰ να τὰ γράψω ὅλα αὐτὰ.

Ἀνέγνωσα προχθὲς εις τὰς ἐφημερίδας ὅτι ὁ κ. Α. Συγγρός - ἄνθρωπος γνωρίζων ὄχι μόνον πῶς πλουτίζουν, ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον, πῶς χρησιμοποιοῦν τὸν πλοῦτον ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ, - προσέφερε πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων και ὅτι ἐγινε μία μεγάλη ἐπιτροπὴ, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Διαδόχου, διὰ να συνάξη και ἄλλους ἐράνοους, ἐπὶ τῷ σκοπῷ να πλουτισθῆ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον μας και με ἄλλα ἀστρονομικὰ ὄργανα, ἐκτὸς τῶν πολλῶν τὰ ὅποια ἔχει, και να συμπληρωθῆ και να τελειοποιηθῆ. Ἡτο φυσικὸν λοιπὸν, τὸ ἀπόγευμα, που ὁ καιρὸς ήτο ὥρατος, να μου ἔλθη ἡ ὄρεξις να ἐπισκεφθῶ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον και να μάθω παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ, ὁ ὅποῖος εἶνε φίλος μου, πῶς θὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ χρήματα τῶν δωρεῶν και πῶς θὰ πλουτισθῆ τὸ λαμπρὸν κατάστημα.

Και ἐκωφελήθη τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς διὰ να θαυμάσω ἀκόμη μίαν φοράν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν περικαλλῆ αὐτὸν Ναὸν τῆς Οὐρανίας, (δὲν λησμονεῖτε βέβαια ὅτι ἡ Οὐρανία ήτο ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας,) να περιεργασθῶ τὰ ποικίλα ἐκεῖνα ἀστρονομικὰ και μετεωρολογικὰ ἔργαλεῖα, διὰ τῶν ὁποῖων παρατηροῦνται και ἐξετάζονται τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ και τῆς ἀτμοσφαιρας, και να ἐπανεύρω μίαν μου παλαιὰν και ἀγαπητὴν γνωριμίαν, τὸ μέγα τηλεσκόπιον τοῦ κέντρου, με τὸν πολύπλοκον μηχανισμόν του, τὸ ὅποῖον τόσο με κατέπληξε τὴν πρώτην φοράν που τὸ ἐπεσκέφθη, ὅταν ἤμουν σχεδὸν εις τὴν ἡλικίαν σας.

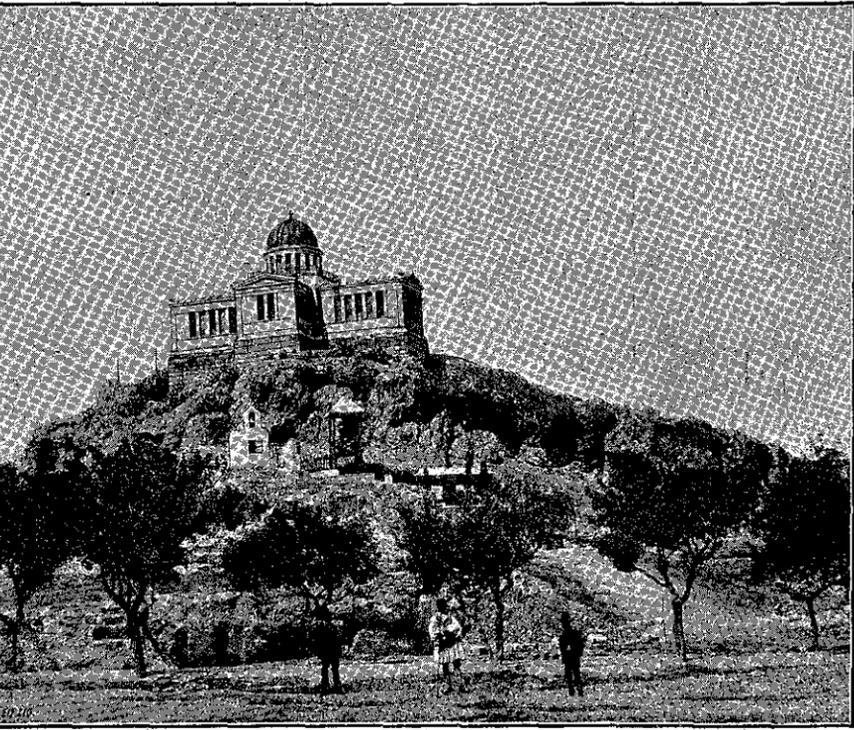
Δὲν εἰξεύρω πόσοι ἀπὸ σὰς που

μένετε εις τὰς Ἀθήνας και βλέπετε καθημερινῶς ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ του βράχου ἐν οἰκοδόμημα με θόλον ὡς ἐκκλησίας βυζαντινῆς - μίαν ὠραιότατην εἰκόνα σκιερὰν, εις τὸ βάθος τοῦ δυτικοῦ ὀριζήοντος με τὰ θαυμάσια χρώματα τοῦ δειλινού, - δὲν εἰξεύρω πόσοι εἴχατε τὴν περιέργειαν να ἐρωτήσετε να μάθετε, τί συμβαίνει ἐκεῖ - μεσὰ και να ἐπισκεφθῆτε τὸ Ἀστεροσκοπεῖον.

Ἄλλὰ σὰς τὴν συμβουλεύω τὴν ἐπίσκεψιν αὐτήν. Ὁ κ. Αἰγινήτης, - διὰ να τον γνωρίσετε καλλίτερα, σὰς στέλλω σήμερον τὴν εἰκόνα του, - εἶνε πολὺ καλὸς. ἀγαπᾷ τὰ φιλομαθῆ παιδία και εὐχαρίστως θὰ σας ἐπιτρέψῃ να ἐπισκεφθῆτε τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου.

Ὡ, πόσα πρᾶγματα θὰ ἰδῆτε τότε! Βεβαίως, πολλὰ δὲν θὰ τα ἐνοήσητε, διότι δὲν ἔχετε ἀκόμη τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις. Ἄλλ' ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐργαλείων ἐκείνων και τῶν μηχανισμῶν, εἶνε ἀδύνατον να μὴ σας μείνη μία ἐντύπωσις γενικὴ, πολὺ ἰσχυρὰ και πολὺ ζωηρὰ, ὅταν ἰδῆτε διὰ ποιῶν μέσων ὀπλιζεται ὁ ὀφθαλμὸς και ἡ διάνοια τοῦ ἐπιστήμονος, διὰ να βλέπῃ, να ἔρευνᾷ και να κρίνη, διὰ να ἐξιχνύῃ ἄτη μυστήρια, διὰ να συσσωρεύῃ γνώσεις, διὰ να ἐξάγη συμπεράσματα και εἶνε ἀδύνατον να μὴ γεννηθῆ και εις σὰς ὁ πόθος να μάθετε, να φωτισθῆτε, να ἀναπτυχθῆτε, να τελειοποιηθῆτε . . .

Ἄν μάλιστα κατορθώσετε - αὐτὸ δὲν σας το ὑπόσχομαι, διότι δὲν εἶνε πολὺ εὐκόλον, - να ἰδῆτε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου και χαμμίαν γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ, ποῖα ἐκπληξίς τότε και ποῖος θαυμασμός! Ὅποια πληθυσμὸν ἀστέρων εις τὸ μέρος ὅπου διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ δὲν βλέπετε παρὰ ἕνα ἡ δύο! Τί πυρῶδης και πολυκύμαντος ποταμὸς ἐν σημείον ἐκ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου! Τί θαυμάσιον τριχάπτου, παίγιον φωτὸς και σκιᾶς, τὸ τεμάχιον τῆς Σελήνης τὸ ὅποῖον περιλαμβάνει ὁ κύκλος τοῦ τηλεσκοπίου! Και ὁ ἀστρονόμος θὰ σας εἶπη ὅτι αἱ σκιαὶ τοῦ τριχάπτου δὲν εἶνε παρὰ μέγιστον πεδιάδες, τὰ δὲ φωτεινὰ του σημεῖα ὄρη ὑψηλότερα . . . Ὁ ἀστρονόμος θὰ σας εἶπη ὅτι τὴν τάδε ἡμέραν, τὴν τάδε ὥραν εἰμπορεῖτε να ἰδῆτε τὴν Ἀφροδίτην ἐπάνω εις τὸν δίσ-

ΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

κον τοῦ Ἡλίου, ὡς μικρὰν κηλίδα . . . θὰ σας εἶπη ὅτι τὴν τάδε ἡμέραν θὰ γίνη ἐκλειψις τοῦ Ἡλίου, τὴν τάδε νύκτα ἐκλειψις τῆς Σελήνης . . . θὰ σας εἶπη . . .

Ἄλλὰ που να σας λέγω τώρα πόσα διδάσκει ἡ Ἀστρονομία, πόσα διδάσκει τὸ Ἀστεροσκοπεῖον! Ἐκεῖ ἐργάζεται ἡ Ἐπιστήμη, ἐκεῖ ἐξιχνιάζεται ἡ μεγάλη, ἡ κεκρυμμένη ἀλήθεια. Ὁ Ἀστρονόμος ἀπὸ τοῦ ὕψους του και διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του, βλέπει ὅσα οὔτε καν φαντάζονται οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι. Τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ δι' αὐτὸν δὲν εἶνε πλέον μυστήρια. Και ὅ,τι οἱ ἄλλοι μανθάνουν κατέπιν, αὐτὸς το μανθάνει, τὸ βλέπει πρῶτος. Τί θαυμάσιον πρᾶγμα να εἶνε κανεῖς Ἀστρονόμος! . . .

Νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν, μικροὶ μου φίλοι; ζηλεύω τὸ ἔργον τοῦ κ. Αἰγινήτου! Ἄν εἶχα και ἐγὼ τὴν εὐφροσύνην του, τὴν θέλησιν του, τὴν ἐπιμονὴν του, ἂν κατέβαλα τοὺς ἀτρώτους κόπους που κατέβαλεν ἐκεῖνος, ἂν ἐμελετοῦσα τόσῳ, δὲν ἤμποροῦσα τάχα να εἶμαι σήμερον και ἐγὼ ἀστρονόμος; . . . Και εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐξόχους ἀστρονόμους ὁ κ. Αἰγινήτης, ἄξιός του ἀστεροσκοπεῖον μας τὸ ὅποῖον θεωρεῖται ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἀστεροσκοπεῖα τοῦ κόσμου, χάρις εις τὸν καθαρότατον, τὸν θαυμάσιον Ἀττικὸν οὐρανὸν, και τὸ ὅποῖον διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀκαμάτου Διευθυντοῦ του θὰ γίνη βεβαίως ἀκόμη καλλίτερον και τελειότερον. . . Ἄλλ' ἄρὰ γε εἶνε ἀνάγκη να εἶνε

κανεῖς Ἀστρονόμος διὰ να εἶνε χρήσιμος και εὐτυχής; Ὅπουδήποτε ἔχη κανεῖς κλίσιν και ἐπιδοθῆ, και μελετήση και κοπιᾷση και ἀναδειχθῆ, δὲν θὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, δὲν θὰ εἶνε ἄξιός τιμῆς και δόξης; Ἄς μὴ ζηλεύωμεν λοιπὸν μόνον τὸν κ. Αἰγινήτην, ἀφ' οὗ ἄλλως τε ὅλοι δὲν εἶνε δυνατὸν να εἶμεθα Ἀστρονόμοι! Ἄς ζηλεύωμεν και ἄς προσπαθῶμεν να μιμούμεθα, με ἄλλους λόγους ἄς παρα-

Δημήτριος Αἰγινήτης

δειγματιζόμεθα ἀπὸ πάντα ὅστις διὰ τῆς ἰδίας του ἀξίας και θελησεως ὑψώθη ὑπὲρ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, ἔστω και ἂν τὸ ὕψωμα ἐπὶ τοῦ ὀποῖου ἵσταται, δὲν εἶνε ὁ λόφος τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου. . . Σὰς ἀσπάζομαι.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Με βλέμ' αλλόκοτο διαβαίνει, μ' απεριποίητο κορμί, ποτ' άγριεύει, ποτ' έμβαίνει 'ς τὰ συγκαλά του μιά στιγμή.

Κάμετε τόπο να περάση — Είνε τρελλός ο δυστυχής. Τόν νοῦ του ἢ τον έχει χάση ἢ δέν τον είχαν έξ άρχής.

Γι' αυτό τι λέγει δέν είξεύρει, — Δέν έχει, βλέπεις, λογικό. Κι' όταν ἢ φοῦρια τού τον εύρη μπορεί να κάμη και κακό.

Κι' αυτό τὸ λέγω, όχι τάχα γιατί φοβοῦμαι σάν περνού: Για να προσέχουνε μονάχα κάτι παιδάκια τόσα νά.

Μὴν τύχη και τον ομιλήσουν με λόγια που δέν αγαπά, μὴν τύχη και πετροβολήσουν γιατί γυρνᾷ και τα χτυπᾷ.

Γιατι χτυπᾷ χωρίς να ξέρη πώς τον πειράζει χορατά, κι' ο χτύπος πού δου καταφέρει σὲ κάνει, ιδέσ, τού θανατά.

Γιαυτό, ἄν τύχη από τοῦ δρόμου να τον ξανοίξω την άρχή, γυρνῶ και κάνω τόν σταυρό μου, λέγω κρυφά μιά προσευχή:

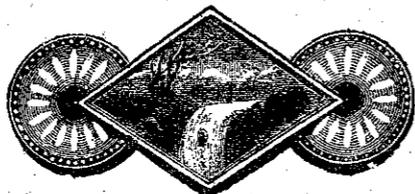
Νά μας φυλάγη ο Θεός μου απ' τὰ ούρανια τ' ἀψηλά και να ιατρῆψη όλου τοῦ κόσμου τ' αρρωστημένα τὰ μυαλά.

G. M. BIZYHNOS [Εξ ανέκδοτου συλλογής]

Ο ΔΑΛΤΩΝΙΣΜΟΣ

Υπάρχει ασθένεια τῆς όράσεως, καθ' ἣν ο πάσχων έξ αὐτῆς συγχύζει πρὸς ἀλλήλα μερικά χρώματα. Ἡ ασθένεια αὕτη ονομάζεται Δ α λ τ ω ν ι σ μ ό ς, ἀπὸ τοῦ ονόματος τοῦ ἱατροῦ ο ὁποῖός την έμελέτησε πρῶτος. Νέα έρευνα απέδειξε ὅτι ο δαλτωνισμός δέν εἶνε, ἐν Ἀγγλία τοῦλάχιστον, ὅσον σπάνιος ἕνομιζέτο μέχρι τοῦδε. Οὕτω, μεταξύ 1154 προσώπων τὰ ὁποῖα ἐξητάσθησαν, τὰ 65 εὑρέθησαν πάσχοντα ἀπὸ δαλτωνισμόν ἐκ τούτων 21 εἰσγγυζον το κόκκινον μετὸ πράσινον, 19 τὸ μαῦρον μετὸ πράσιον και 25 τὸ πράσινον μετὸ κυανούν. Εἰς την Νορβηγίαν ἡ ασθένεια εἶνε ἀκόμη πλέον διαδεδομένη. Ἀπεναντίας

εἰς την Κίναν δέν φαίνεται να εἶνε γνωστή. Ὁ Δαλτωνισμός ἀπαντᾷ συχνότερον εἰς τοὺς ἄνδρας παρά εἰς τὰς γυναῖκας. Σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι, πάσχοντες ἀπὸ δαλτωνισμόν, εἰναι πολλάκις πρόξενoi δυστυχίματος, μὴ δυνάμενοι να διακρίνωσι τὰ χρώματα τῶν φανῶν και τῶν σημαίων, τὰς ὁποίας εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς μεταχειρίζονται συνθηματικῶς.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια ὅδε σελ. 46]

Παρήλθεν αρκετὸς καιρὸς ἕως οὗ ἱκανοποιηθῆ ἡ περιέργεια τῶν γειτόνων ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν νέων κατοίκων τῆς οἰκίας, ὅτε δὲ ἔμαθον ἐπὶ τέλους ὅτι ἦτο ἡ γηραιά ἐκείνη μαύρη, τὴν ὁποίαν εἶχον ἴδῃ πρὸ τίνος παρατηροῦσαν δια τῶν κιγκλίδων, και τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον την συνώδευε, ἠσθάνθησαν κάποιαν ἀπογοήτευσιν. Μεθ' ὅλας τῶν τὰς προσπαθειῶν, δὲν ἠδυνήθησαν να μάθουν εἰμὴ μόνον ὅτι ἡ μαύρη ἦτο ἐπιδεξιωτάτη ἀνοχομός, ὅτι ὠνομάζετο Ἀντωνία και ὅτι τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον καθὸ λευκὸν δέν ἠδύνατο να εἶνε ἰδικόν της, ὠνομάζετο Φίλιππος. Τὴν ἔλεπον πολὺ σπανίως, διότι εἰσήρχετο και ἐξήρχετο κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τῆν ὀπισθίαν θύραν. Ἐνίοτε τὸ παιδίον, παίζον φαιδρῶς εἰς τὸν κήπον, ἔφθανε μέχρι τῆς κιγκλιωτῆς θύρας, ὅθεν οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐπεσκόπων μετὰ περιεργείας τὸν στενὸν και κοινορτώδη δρομίσκον, τὸν συνήθως ἔρημον. Τὰ παιδία τῆς γειτονίας ἐδοκίμασαν ἐπανελημμένως και δι' ὅλων τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον, να τον ἐξημερώσουν. Ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Ἀμα τα ἔβλεπε να πλησιάζουν, ἐτρέπετο εἰς φυγήν και ἐκρύπτετο ὀπισθεν κανενὸς θαμνίου, ὅπου ἔμενεν ἕως οὗ ἔφευγον οἱ μετὰ τήσῃ ἐπιμονῆς ἐπιδιώκοντες τὴν φιλίαν του.

Τὸ παιδίον ἐν τούτοις ἐφαίνετο εὐτυχής. Τὸ πρόσωπόν του ἔμαρτύρει ὑγίαν και φαιδρότητα. Ἠγάπα τὰ ἄνθη, τὰ πτηνὰ και ὅλα τὰ ζῷα το ἐπλησίαζον μετ' ἐμπιστοσύνης ὡς φίλον. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ὑπῆρχε μεταξύ τῶν μυστηριώδους τις δεσμός, δι' οὗ συνεννοοῦντο. Ἡ

Ἀντωνία μάλιστα ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχον και γλῶσσαν κοινήν, ἀποτελουμένην ἀπὸ γέλωτας και τερετισμούς, διότι ὁσάκις ὁ μικρὸς ἐσφύριζε γλυκά, οἱ κ α ρ δ ι ν ἄ λ ι ο ι (πτηνὰ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, οὕτω καλούμενα δια τὸ λαμπρὸν πορφυροῦν αὐτῶν πτέρωμα), οἱ μιμητικοὶ καρδινάλιοι, οἱ ἀγαπῶντες να ἐπαναλαμβάνουν ὅ,τι ἀκούουν, προσήρχοντο να φάγουν ἐκ τῆς χειρὸς του. Δέν τον ἐφοβοῦντο διόλου ἦτο γλυκὺς και ἡμερος πρὸς αὐτὰ ὡς ἀρνίον. Ἐσκίρτα μετὰ τῶν ἀνθῶν, ἐνῶ αἱ πεταλοῦδαι και ἄλλα ἐντομα ἐπέτων τριγύρω του. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἰξευρε να ποτυπῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου δια μολυβδίδος τὰς μορφὰς τῶν ἀνθῶν τὰ ὁποῖα ἠγάπα. Ἡ Ἀντωνία, μολοντι ἀμαθῆς, συλλογίζομένη ὅτι τοῦτο ἠδύνατο να τῷ ἀποβῆ χρήσιμον ἡμέραν τινά, τὸν εἶχεν ἐνθαυρύνη. Τοῦ ἠγόρασε μάλιστα και μίαν πυξίδα χρωμάτων και ὅταν ὁ πᾶτερ Ἰωσήφ, γηραιὸς ἱερεὺς κατοικῶν εἰς οἰκίσκον τινὰ τῆς γειτονίας, τῆ εἶπεν ὅτι τὸ παιδίον ἐφαίνετο να ἔχη πολλήν κλίσιν και ὅτι μίαν ἡμέραν βεβαίως θά ἐγίνετο μεγάλος ζωγράφος, κατεχάρη. Ἀμα δὲ ἔφθασεν εἰς κατάλληλον ἡλικίαν, παρεκάλεσε τὸν ἀγαθὸν ἱερέα να τῷ διδάξῃ ἀνάγνωσιν. Κάθε πρῶτῷ λοιπόν, εἰς τὰς ἔξ τὸ θέρος καθὸς και τὸν χειμῶνα, τὸ παιδίον μετὸν ζωηρὰν ὄψιν και τὰς ροδοχρόους παρείας, ἀφ' οὗ ἔπιπε τὸ γάλα του, ἔτρεχεν εἰς τοῦ πατέρ-Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον εὗρισκε πρὸ τῶν βιβλίων του και τοῦ κυθίσκου μετὸν καφέν. Ὁ Φίλιππος ἠγάπα τὸν πᾶτερ Ἰωσήφ, ἀλλ' ἐλάτρευε τὴν Ἀντωνίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁμοίως ἐλατρεύετο. Δέν ὑπῆρχε τίποτε τὸ ὁποῖον ἡ γηραιὰ μαύρη δέν ἦτο πρόθυμος να κάμη ὑπερ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον την ἀντήμειβε δι' ἀπολύτου ὑπακοῆς και ἀπεριόριστου ἀφοσιώσεως. Ἐφ' ὅσον ἐμεγάλωνε, τὴν ἐβοήθει ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του, ἐξεργίζονε τὰ χόρτα, ἐμάζευε τὰ ξηρὰ φύλλα, ἔκοπτε τὰ ἄνθη και ἐκαθάριζε τὸν κήπον ἀπὸ τὰς πέτρας και τὰ τεμάχια τῶν πλίνθων, τὰ ὁποῖα ἠμπόδιζον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν. Τέλος πάντων προσεπάθει να τῆ εἶνε χρήσιμος ὅσον ἠδύνατο. Δια τοῦτο τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τῷ εἶπεν ἡ Ἀντωνία ὅτι ἦτο πλέον ἀρκετὰ μεγάλος — δέκα ἐτῶν, — ὥστε να εἰμπορῆ να πηγαίη ἐξω και να πωλῆ ἄνθη, ὁ Φίλιππος κατενθουσιάσθη. Εἶχεν ἤδη ἀποβάλῃ τὸ ἀκοινωνῆτον ἦθος τῆς νηπιακῆς του ἡλικίας, ἀλλὰ διετήρει τὴν φυσικὴν ἐκείνην χάριν, δι' ἣς ἔλλαυε τὴν συμπάθειαν. Δια τοῦτο ἄμα τον εἶδε και ἡ Κελίνα, τὸν συνεπάθησε τόσο. Ἐξ ἄλλου και ὁ Φίλιππος, μόνος περιφερόμενος ἀνα τὰς ὁδοὺς, ἔχάρη πολὺ που εὖρε πρόθυμον εἰς προστασίαν τὴν καλὴν ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία δια

τοῦ χρώματός της, τῷ ὑπενθύμιζε τὴν ἀγαπητὴν του «θείαν Ἀντωνίαν» καθὸς την ἔλεγε. Συνήθως ἐπώλει τὰ ἄνθη του τὸ πρῶτ εἰς τοὺς κυρίους, τοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὸ γραφεῖόν των. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἄφινον τὸ νόμισμα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ μικροῦ ἀνοχοῦ, ὅχι τόσο ἐξ ἀγάπης πρὸς τὰ ἄνθη, ὅσον δια να κούσουν τὸ χαριτωμένον του «Καλημέρα σας, κύριε!» Ὅταν δὲ τὸ μικρὸν του κάνιστρον ἐκενοῦτο, ὁ Φίλιππος δέν ἔχ α ζ ε υ ε ε εἰς τοὺς δρόμους, ἀλλ' ἐπέστρεφε γρήγορα - γρήγορα εἰς τὴν Ἀντωνίαν, φαιδρὸς ὡς πτηνόν, δια να τὴν βοηθῆ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν πανσέδων και τῶν μενεξέδων της. Ὁ Φίλιππος εἶχε κάμη λόγον εἰς τὴν Ἀντωνίαν περὶ τῆς γνωριμίας του μετὰ τῆς Δέας, και ἡ γραῖα, ἄν και οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὸ κοράσιον, ἦρχισε να αἰσθάνεται συμπάθειαν πρὸς αὐτό· ἐκ τούτου, καθὸς εἶδομεν, ἐφρόντιζε πάντοτε ὥστε τὸ πρόγευμα τοῦ Φιλίππου να εἶνε ἀρκετὸν δια δύο, δια να εἰμπορῆ να το μοιράζεται μετὸν μικρὸν του φίλην. Ἡ δὲ πρῶτη ἐρώτησις τῆς Ἀντωνίας, ὅταν ὁ Φίλιππος ἐπέστρεφεν, ἦτον ἄν ἡ Δέα ἐπώλησε κανὲν ἀπὸ τὰ ἀγαμάτιά της. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΜΝΕΙ ΜΙΑΝ ΕΡΩΤΗΣΙΝ. Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ κ. Ἐνσορτ ἠγόρασε τὸν Κουσιμόδον, ὁ Φίλιππος μόνος και μετὰ βίας ἐστάθη να πωλῆ θῶσιν ὅλα του τὰ ἄνθη τὸσον ἐδιάζετο να ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν και να διηγηθῆ εἰς τὴν Ἀντωνίαν τὰ διατρέξαντα. Εὐθὺς λοιπὸν ἄμα ἡ τελευταία του γαρδένια ἐκόσμησε τὴν κομμιδοδόχην ἑνὸς ἀγοραστοῦ, ἔτρεχεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Κήπων, ἀρνηθεὶς να λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τοῦ δρόμου, ὅπου μετ' ἐπιμονῆς τον προσεκάλλον. Σημειωτέον δὲ ὅτι δέν ἠρνεῖτο πάντοτε, ὁσάκις δὲ ἦξευρεν ὅτι δέν τον ἐχρειάζετο ἡ Ἀντωνία, ἀφοῦ ἐπώλει τὰ ἄνθη του. ἔμενε ὀλίγον και ἐπαίξε τὴν σφαῖραν ἡ τὸ στεφάνι μετὰ τὸ παιδί τῆς γειτονίας, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐνθουσιάσῃ μετὸν φυσικὴν του γλυκύτητα, τὴν φαιδρότητα του και τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων του. Εἰς τὴν καμπὴν μιάς ὁδοῦ, εἶδε δωδεκάδα παιδίων, συνθηροισμένων περίξ μικροῦ μαύρου χλωοῦ, ὁ ὁποῖος ἐβάσταζεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἑνα δέμα βαρύτατον, καθὸς ἐφαίνετο. — Πάλι τὰ ἴδια! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, τὰ μαγκόπαιδα πειράζουν τὸν καίμενον τὸν Μπήλ. Και τρέχον πρὸς τὴν μικρὰν ὁμάδα, ἐφώναζε δυνατὰ, ἐνῶ οἱ κυανοὶ του ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον ἀγανάκτησιν:

— Τώρα σὰς ἔφθασα, παληόπαιδα! Τώρα να σας δείξω ἐγὼ! . . . Καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν κακῶν παιδίων, κτυπῶν δεξιᾷ και ἀριστερᾷ. — Θὰ τον ἀφήσετε τέλος πάντων ἡσυχο τὸν καίμενον τὸν Μπήλ, να ἡ ὅχι; τοὺς ἔλεγε. Δέν ἐντρέπεσθε να τον βασανίζετε ἐτσι; Ἐλα δῶ, Μπήλ, προσέθεσε, δός μου τὸ δέμα σου και πάρε τὸ κανίστρι μου! Καὶ ἀνυψώσας μετὰ κόπου τὸ βαρὺ φορτίον τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του και ἦρχισε να περιπατῆ με βῆμα σταθερὸν, εὐθυτενές, ὡς ἀρχαία καρῶατις, ἀκολουθούμενος ὡς ἐν θρυάμβῳ ὑπὸ τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα κατέκτησε πλέον ἡ εὐγένεις αὐτῆ πρᾶξις και τὰ ὁποῖα ἐφώναζαν: Οὐρρά! Ζήτω ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας! (διότι, ὡς εἶπομεν, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο γνωστὸς εἰς τὴν συνοικίαν). Ὅταν ὁ Φίλιππος ἔφθασε πρὸς τὴν πύλιν τῆς ἐπαύλεως Δετραδά, ἦτο ἐρυθρὸς και ἐπνευστία ἀπὸ τὸν κόπον. Ἡ Ἀντωνία ἐκάθητο ὑπὸ τὸν μικρὸν ἐξῶστην τοῦ οἰκίσκου, πρὸ τραπέζιου, φορτωμένου ἀπὸ ἄνθη. Ἐκάλυπτε με λευκὰ πέταλα ἰάσμων ἑνα σκελετὸν ἀπὸ σύρμα παριστῶντα μικρὸν ἀρνίον. — Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ εὐμορφο ἀρνάκι, θεία; ἠρώτησε τὸ παιδίον, στηρίζον τὰ νῶτα ἐπὶ μιάς τῶν στηλῶν, αἰτινες ὑπεβάσταζον τὸν ἐξῶστην, δια να ξεκουρασθῆ και να συνέλθῃ. — Εἶνε γιὰ τὸ παιδάκι ἐκείνου τοῦ κυρίου, ποῦ κάθεται εἰς τὴν ὁδὸν Μονῆς. Πέθανε τὴ νύκτα. . . . Αὐτὸ τὸ ἀρνάκι τὸ εὐμορφο και κάτασπρο τοῦ ταιριάζει τοῦ καίμενου τοῦ μικροῦ. . . . Μὰ γιατί εἶσαι ἐτσι κόκκινος, παιδί μου; Δέν σου εἶπα τόσες φορὲς να μὴν τρέχῃς πολὺ; — Δέν ἠμπόρεσα να κρατηθῶ. Εἶχα μιά βία να ἔλθω, θεία, γιὰ να σου πῶ ὅτι ἡ Δέα ἐπώλησε τὸν Κουσιμόδον της! Καὶ τότε ὁ Φίλιππος διηγήθη, γρήγορα και χωρὶς να σταματήσῃ διόλου, εἰς τὴν θείαν Ἀντωνίαν τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας. — Καὶ δέν ξεύρεις και ἑνα ἄλλο, θεία! ἐπρόσθεσεν. Ὁ κύριος (ἐννοοῦσε τὸν κ. Ἐνσορτ), ζωγραφίζει. . . ζωγραφίζει ἐκ τοῦ φυσικοῦ, δηλαδὴ κάμνει τὰς εἰκόνας ἀνθρώπων και ζῶων, ποῦ εἶνε να σου μιλήσουν μάλιστα θέλει να κάμη και τὴ δική μου. Τί λές, να πάγω αὔριο, θεία; — Γιατί ὅχι, παιδί μου; εἶπεν ἡ Ἀντωνία, χωρὶς να σηκώη τὰ μάτια της ἀπο τὸ ἔργον της. Να πᾶς, ἀφ' οὗ αὐτός ὁ κύριος κάμη εἰκόνας, θὰ μάθῃς και σὺ κάτι τι, βλέποντάς τον να ἐργάζεται. Πόσον θὰ εἶμαι εὐτυχῆς τότε!

— Ναι, ναί· θὰ με μάθῃ. μου τὸ εἶπε. Εἶνε πολὺ καλός· και μάλιστα, ἐπρόσθεσε μυστηριωδῶς, μᾶς ὑπεσχέθη ναγοράσῃ τὴν Ἑσμεράλδαν. — Μπράβο! ἀπάντησεν ἡ ἀγαθὴ Ἀντωνία πῶς χαίρω δια τὸ καίμενο τὸ κορίτσι.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΓΑΛΗ ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ

Μιά γάτα ἔμαθε πῶς κάποιες ὀρνιθες βαριά ἀρρωστίδανε, γιὰτι δέν εἶχανε να πιούν νερό.

Κ' εὐθὺς ἡ λαίμαργη γιὰτρος ἐντύθηκε, γιὰτι εὗρεθε και λέει 'ς τῆς ὀρνιθες με σοβαρό:

«Καλὲς γειτόνιδες πῶς το ἐπάθατε; πῶς εἶδθε σήμερα; τώρα το ἔμαθα κ' ἄλλα εὐθὺς. . .»

Μ' αὐτὲς πιὸ ἐξυπνες τῆς ἀποκρίθησαν: «Ἄν θές, ψευτογιάτρε, καλὰ να γίνωμε, μὴ ξαναθῆς!»

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Να νομίζης ὅτι ἑνα πράγμα εἶνε ἀδύνατον—αὐτὸ μόνον ἀρκεὶ να το καταστήσῃ τοιοῦτον.

Ἡ πεῖνα βλέπει ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ἐργατικοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δέν τολμᾷ να εἰσελθῇ εἰς τὴν οἰκίαν.

Δέν ἔχεις πατέρα; Δέν φοβεῖσαι τὴν μητέρα σου; Παιδί μου, ἄσχημα θὰ τελειώσης!

Ἄκουε και τοὺς ἐχθούς σου ἀκόμη ὅταν σε συμβουλεύουν,— ἀλλὰ δια να κάμης τὸ ἀντίθετον ἀφ' ὅ,τι σοι λέγουν.

Ἦποδεχόμεθα ἑνα ἄνθρωπον ἀναλόγως τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα φορεῖ· ἀλλὰ τον προπέμπομεν ἀναλόγως τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐδεῖξε.

ΗΛΑΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Η Άνθούλα υπό Άρ. Π. Κορυζίδου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικού. Χαριστάτων και ήθικώτατον διήγημα μετά 26 εικόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Άδρον. δρ. 3, 50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Καθηγητής έρωτα ένα εξεταζόμενον. — Τι λέγεται τετραγωνική ρίζα; Συγγενής του εξεταζόμενου, εκ των άκροατών, μη διακρινόμενος επί πολυμαθεία, έρωτά με πολύ ενδιαφέρον. — Τι μάθημα εξετάζει τώρα; Καί ο μικρός Τοτός με προθυμίαν: — Βοτανικήν, κύριε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Όχι, αγαπητόν μου Άρθος τοῦ Μαίλου, ο φόβος σου ήτο μάταιος: απεναντίας έλυπήθη, πού έτελείονα τόσο γρήγορα ή χαριτωμένη σου επιστολή. Νά μου γράψης συχνά και πολλά. Μή λησμονή, νή γράψης και τό άνηθές σου άνομα, διότι πως άλλως θά ένοώ ότι είσαι συ πού μου γράφεις ύπ' αυτό τό ψευδώνυμον και όχι άλλο. Άγαπητή μου Άρση, Άμμονιά, νά φιλήσης εκ μέρους μου τόν μικρόν αδελφόν σου ο οποίος θέλει δλο νά με διαβάξη και δέν τον κάνει καρδιά νά μ' αφήση, και ο οποίος όταν τω παρετήρησε ότι πρέπει νά διαβάξη και τή μάθημά του σου άπήνησε: «Άς μάς έβαζαν μάθημα από τήν «Διάπλασιν» και νά έδειπες πως θά τό μάθαινα νεράκι.» Άλλά συμβούλευσε τον και εκ μέρους μου νά διαβάξη πρώτα τό μαθημά του και έπειτα έμέ: — Είσαι λοιπόν τώρα έντελώς καλά; Χαίρω, χαίρω πολύ. Φίλτατε Αιμιλία Καροθσε, ο φίλδ μαζί με τά τέσσαρα αδελφάκια σου, και χαίρω πολύ διά τήν γνωριμίαν. Νά μου γράψετε συχνά, και νά εύρετε και οι πέντε από έν ψευδώνυμον. Νά σα, ιδώ!

έκλέγω και εύχομαι νά φανής άνάδειος αυτού Έρουντης θά πη άνθρωπος, ο οποίος έχει τον πόθον νά μάθη έλπίσω λοιπόν ότι και συ έρουντων και μαθήαν, θά γίνης μίαν ημέραν σοφός άνθρωπος και θά τιμήσης: τήνομά σου. Γρίφους με εικόνας δέν δημοσίους. Η παρατήρησις σου ορθοτάτη, Ιωάνη. Τωόντι έγινε τυπογραφικόν λάθος εις τήν πέμπτην λέξιν τής ύπ' αριθ. 30 διπλής άκροστιχίδος και αντί χώρα τής Ελλάδος (Νεμέα) έτυπώθη λίμνη τής Ελλάδος. Σ' εύχαριστώ θερμώς διά τήν φρονίδα, φιλικότητα Όμηρείας, και σε άσπάζομαι. Με άνοικτάς άγκάλας περιμένα τόν νεόν μου φίλον. Σέ περιμένα, Τρικυμώδη Μηλέα, σε περιμένα εύχαριστως. Άλλά άς κάμω κι άλλωτικά: διότι με τί θάρρος θά σε περάσω τότε τό καλοκαίρι, αν θά κάνω κανένα ταξείδι, και συ, θυμωμένος καθώς θά είσαι, φουσκώσης περισσότερο τό κύματά σου;... Καί έγω τό έλπίζω και τό εύχομαι, Άτρομητε Σπαρτιάτα, ότι θά γίνης γρήγορα, πολύ γρήγορα καλά και θά έλθης νά με επισκεφθής με τήν καλήν σου μητέρα. Ω, με τί χαράν θά σε ιδώ και πως θά μου φανή εκείνη ή ημέρα! Ένα χρόνον άρρωστος... δω τό συλλογίζομαι! Θά έδωδα και τί δια νά μη ύπερβρής τόσο, μικρό μου και αγαπητό φίλε. Σέ συγχάρω, αγαπητή μου Αιλιέ Κ. Κατζίσκου, διά τό διηγηματάκι σου. Έχεις φαντασίαν και τυρφερότητα. Έλπίζω ότι με τόν καιρόν θά γράψης καλλίτερα διηγήματα και άξια δημοσιεύσεως. Με δλην μου τήν χαράν και με πολλήν υπεργράθειαν θά σε χειροκροτήσω, φίλτατε Οδασεργάτων, εις τήν προσεχή συναυλίαν του Όρειού φθάνει ο ζήλος, ο οποίος σε κατέλαθεν, άμα άνεγνωσας τήν έπιστολήν του κ. Φαίδωνος, νά είνε διαρκής—τό όποϊόν και εύχομαι. Νά μη κοινολογής τό ψευδώνυμόν σου ένθουσιώδη μου Σειρέη, πρέπει, αν είνε δυνατόν, νά τό εϊξυρής μόνο συ. Έτσι έχει γούστο. Εύχομαι και έγω μαζί σου νά επιτύχης εις τόν Διαγωνισμόν. Από τό ψευδώνυμά που προτείνας, Άστοκτόκαρδε, αυτό μου άρέσει. Μου άρέσουν οι άνοικτόκαρδοι άνθρωποι, προπάντων όταν είνε παιδιά και μάλιστα φίλοι μου. Σέ άσπάζομαι. Σου έστειλα ο,τι ζήτησες, φίλε Γ. Ι. Λεωνίτη, και τώρα έμειθα έν τάξει, έλπίζω. Από έν γλυκό φίλάκι εις τους αγαπητούς μου φίλους: Γεώργιον Χ. Κυριακίδην, του οποίου ή έπιθυμία θά εκπληρωθή τάχιστα, —Σαυθμαλλούσαν, ή όποια τώρα πού έγινε καλά θά μου γράψη τακτικά (άλλά τάς λύσεις πάντοτε χωριστά). — Άηδόνα τής Έρμιον, πού περιμένα άνυπαμύονος νά ιδη τήν εικόνα μου. — Ι. Α. Χ. του οποίου, κατά τήν έπιθυμίαν του, δέν γράφω τό όνομα, άλλ' άς λάβη καλλίτερα έν ψευδώνυμον. —Χρ. Ι. Καλδερμην, εις τόν όποϊόν έστειλα τό βραβείον του. — Άγγελικήν Γ. Γαλάτη ή όποια έπιμένει ότι τά ριπίδια τά μεταχειρίζονται πάντοτε τόν χειμώνα αι κυρία (πράγμα τό όποϊόν δέν θά παραδεχθώ ποτέ) —τόν Περ. Δ. Σκέφερν. —τόν Ιω. Π. Πανατζόπουλον, ο οποίος παρακαλείαι νά γράψη εις χωριστό χαρτί τήν έπιστολήν, εις χωριστό τάς λύσεις, εις χωριστό τάς προς δημοσίους πνευματικές άσκήσεις, — τήν Έλληνίδα Καλλιτέχνιδα, —τόν Μούσιον Σκεδόλαν, — τήν Άηδόνα τοῦ Κολωνού, κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' λύσεις στελλονται μέχρι 23 Μαρτίου, αι δε τω προηγ. φυλλ. μέχρι τής 16 Μαρτ.
99 Λεξιγράφος
Μία θεά πασίγνωστος και μία από τάς προθέσεις Αυτοκρατορίας όνομα δηλούν, αν τας συνθέσης.
100 Στοιχειόγράφος
Άσθενείς έπιφορτισθήν τήν ζωήν μου νά ζητώ Άν με άποκεφαλίσης άπομόνομον όκτώ.
101 Στοιχειόγράφος
Έάν εις μίαν μετοχήν έν γράμμα προσαρμώσης Τροφήν νά έχης θρηπτικήν μορφήν νά κατορθώσης
102 Λύγγραμμα
Μικρό είμαι νησάκι, άλλ' ένδοξο πολύ άνάποδ' αν με πάρξης, μαυρίζω τή στιγμή ή.
103 Πρόβλημα
Όταν αναβαίνω άνά 2 τάς βαθμίδας μιάς κλιμακος, μένει μια εις τό τέλος, όταν τας αναβαίνω άνά 3 μένονυ 2, όταν άνά 4 μένονυ 3, όταν άνά 5 μένονυ 4, όταν άνά 6 μένονυ 5, και όταν άνά 7 δέν μένει καμμία.
104 Γωνία
Γ + + + + = Τύραννος
+ Ω + + + = Σχήμα γεωμετρικόν
+ + Ν + + = Νήσος
+ Ι + + + = Πετηνόν
Α + + + + = Τροφή.
105 Λεξιθηρία
Ποία λέξις πεντασύλλαβος έχει πέντε Ο κα ούδέν άλλο φωνήεν;
106 Απροσδόκητον
Ματι αγοράζομεν τό κρέας;
107 Έλλιποσύμφωνον
Οι—αα—υηιαι—α—εεαιαι—ωι, ουα—οο—α—ωιη—ι—αι—ει—η—ωη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του Ίνστιτούτου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, κληθείς παρασθόν εις τήν χώραν ήσαν ύπηρεσίας, και υπό του Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ. χρ. 8
ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΚΑΙ ΕΙΝΕ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15.—Έν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αίόλου, 119, Ήναντι Χρυσσοπλαιωτίσεως
Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος. Έν Αθήναις τήν 24 Φεβρουαρίου 1896 Έτος 18ον.—Αριθ 8

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια' ίδε σελ. 54)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
Διά πρώτην φοράν ο Κασκαμπέλ, ο άσπονδος έχθρός τής Άγγλίας, έπρόκειτο νά θέση τόν πόδα επί αγγλικού έδάφους! Διά πρώτην φοράν τό πέλμα του θά έπάτει γήν βρετανικήν και τό υπόδημά του θά έρρουπαίνεται από αγγλοσαξωνικόν κονιορτόν!... Ο άναγνώστης άς μας συγχωρήση τόν στομφοδότηρον διά τό όποϊου έκφραζόμεθα: άλλα βεβαίως, ύπ' αυτόν τόν κάπως γελοϊόν τύπον έγεννήθη ή σκέψις εις τήν εξημεμένην κεφαλήν του σχοινοβάτου, του τόσο παραφόρου και έπιμόνου εις φυλετικά μίση, τά όποια δέν έχουν πλέον σήμερον τόν τόπον των.
Και έν τούτοις ή Κολομβία δέν εύρίσκειτο έν Εύρώπη. Δέν άνήκειν εις τό σύμπλεγμα εκείνο, τό όποϊόν σχηματίζουν ή Άγγλία, ή Σκωτία και ή Ίρλανδία ήνωμένοι υπό τήν έπωνυμίαν Μεγάλη Βρετανία. Άλλά διά τούτο δέν ήτο ολιγώτερον αγγλική, —ως αι Ίνδιαι, ή Αυστραλία, ή Νέα Ζηλανδία—και ως τοιαύτην ο Καίσαρ Κασκαμπέλ τήν έμίσει.

Ο οδηγός Ρό-Νό.
φιλόσοφος, ο μετά τόσης στωϊκότητος ύπομείνας τά τελευταία άτυχήματα, ο τάχιστα επάνευρον τήν εύθυμίαν του μετά τήν κλοπήν τής Σιέρρας Νεβάδας, έγινε καθηγός και δόξυμος μόλις διεθέη τά σύνορα τής Νέας Βρετανίας. Έβάδιζε με σκυμμένην κεφαλήν, με άγριεμένην όψιν, με τόν πλον χωμένον έως τά αυτιά, ρίπτων βλέμματα μίσους προς τούς άθώους ταξειδιώτας, τούς όποιους συνήντα καθ' όδόν. Δέν έγέλα πλέον ούτε με τάς άστεϊότητας του Άλέκου, τόν όποϊόν μάλιστα επέλθηε διά μίαν τοιαύτην, με τήν όποϊαν έγέλασαν όλοι, — μηδέ του Μακρολέεκα εξαιρουμένου, ο οποίος επρόθεσε: — Μεγάλην έξυμνάδα... εκτός αν είνε βλακεία.

Τό αντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τόν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην τής Διαπλάσεως των Παιδών, εις Αθήνας, διά ταχυδρομικόν επιστάγιον, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναπολαγματισμάτων έντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 παράνομα περί μη λήψις φύλλον γινόμενα μετά παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τό πολύ από τής εκδόσεως των είνε άπαράδεκτα.
Εκ του τυπογραφείου των Κατοστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1896.